

Hans Magnus Enzensberger

vertaling: René Smeets

Enkele niet eerder gepubliceerde gedichten uit de gedichtenbundels *Blauwärts, Ein Ausflug zu dritt. Hans Magnus Enzensberger – Gedichte, Jan Peter Tripp – Bilder, Justine Landat – Inszenierung*, Suhrkamp, Berlijn, 2013 van Hans Magnus Enzensberger.

MEDUSA

Zij leeft losjes.
Ook in de diepte
licht zij op en gedijt zij.
Mooi als ze is
maakt het niet uit
of ze een ton weegt
dan wel een grein.

Veelarmig als een godin
draagt zij parelsnoeren,
glinsterende kammen,
een witte parasol
of hoeden uit blauw glas.

Overal toont zij haar schaamhaar.
Een brein heeft zij niet nodig,
haar zenuwgestel,
een doorzichtig gewaad,
draagt zij op haar blote huid.
Het meeste aan haar
Is volkomen raadselachtig.

Zij werkt niet,
is licht in de liefde,
laat zich gaan.
Maar ze laat zich niets welgevallen.
Wie denkt dat hij de Medusa
de baas kan worden,
die kent haar netelhemd niet.

Het is beter ze niet te tellen.
Vijfhonderdmiljoen jaar
is ze er al. Ze leeft lang.
Lang zal zij leven.

NÜRNBERG 1935

De zon wierp toen in september
zeer lange schaduwen over de weiden.
Zes was ik, maar mijn schim
reikte zo ver dat ik schrok.
Over hem heen springen kon ik niet.
Dan was hij opeens verdwenen.
De ziel wou niemand mij afkopen.
Het rook naar loof en naar hooi.
Tot de herfst negenendertig
was het nog lang. Argeloos
sleepte de vrede zich voort.
Geen vuurzuilen rezen op
over de stad. Het was koud
in de schaduw van de hoge torens.

VERSE SNEEUW OP HET TERRAS

Op een koude klaarlichte dag
een melkweg aan onze voeten.
Wie zijn hoofd slechts licht beweegt
ziet onder zich honderd sterren
opflikkeren, branden, uitdoven.
Elk ogenblik een nova.

LUCHTVERKEER

De sprinkhaan heeft geen reispas nodig,
heeft lak aan veiligheidscontroles,
gespt geen gordel vast,
heeft geen ticket, komt rond
zonder loodsen en zonder kerosine.

Als brandstof heeft hij genoeg aan bladluizen,
veldzuring en rupsen.

Moeilijk te zeggen of deze overvlieger
zakelijk vliegt dan wel voor zijn verzet.
Waarschijnlijk misleidt zijn reislust ons,
maar dat hij honger heeft zoals elk van ons,
dat staat buiten kijf. Met elke sprong
verruimt hij zijn horizon.

De jumbojet mag dan al meer wegen
dan de groene spring-in-het-veld,
vanaf de maan gezien
springt het verschil nauwelijks in het oog.

MINDER, ALMAAR MINDER

Verminderen, bijvoorbeeld.
Meestal vult zich weer wat leeg is:
koelkasten, kassa's,
regentonnen, lokalen en magen.
Al wat vol is, vroeger of later
loopt het leeg, zij het niet geheel,
geheel vanzelf.

De ingenieur is al blij
wanneer hij het eindelijk
met oneindige moeite heeft bereikt
(tien tot de min twaalfde millibar):
het ultrahoogvacuüm.
De autoweg is weer vrij.
De gasten gaan weg.
De barman mag eindelijk naar bed.

Nog meer, nog minder,
dat belooft alleen Boeddha:
de volkomen leegte.
En wat deze bladzijde betreft –
hoe mooi was ze ooit,
toen ze nog leeg was,
volmaakt leeg –
volmaakt!